

som et forhandlingsgrundlag. I 6. udvalg, hvor spørgsmålet blev gjort til genstand for grundig drøftelse, var der enighed om at give resolutionen en mere præcis og omfattende form for at skabe faste regler på et område, hvis betydning ikke havde stået klart ved oprettelsen af De Forenede Nationer. Resolutionen, der er i to dele, fremhæver i stk. A. de faste delegationers stadig stigende betydning og henstiller,

»1. at de faste delegeredes akkreditiver skal udlægges enten af statsoverhovedet eller regeringens leder eller af udenrigsministeren og skal oversendes til generalsekretæren;

2. at udnævnelser og ændringer blandt andre medlemmer af de faste delegationer end den faste delegerede selv skal meddeles generalsekretæren skriftligt af delegationens leder;

3. at den faste delegerede i tilfælde af midlertidig fraværelse skal underrette generalsekretæren om navnet på det medlem af delegationen, der skal fungere som dens leder;

4. at medlemsstater, der ønsker, at deres faste delegerede skal repræsentere dem ved et eller flere af De Forenede Nationers organer, skal opregne disse organer i de akkreditiver, der tilstilles generalsekretæren«,

samt pålægger generalsekretæren at afgive til enhver ordentlig samling af plenarforsamlingen en beretning om akkreditiverne for de faste delegerede, der er anmeldt ved De Forenede Nationer.

I stk. B. pålægges det generalsekretæren at undersøge alle spørgsmål, der kan opstå ved oprettelsen af faste delegationer indbefattet faste delegationer ved De Forenede Nationers Europa-kontor, og om fornødent afgive beretning om dette emne til plenarforsamlingens næste ordentlige samling.

6. Erstatning til personer, der har lidt skade i De Forenede Nationers tjeneste.

Dette spørgsmål, der var optaget på dagsordenen efter generalsekretærens anmodning, henvises af forsamlingen til behandling i 6. udvalg, hvor det gav anledning til langvarige drøftelser, idet der gjorde sig stærkt divergerende opfattelser gældende med hensyn til den mest hensigtsmæssige fremgangsmåde. Den overvejende del af udvalgets medlemmer var imidlertid af den opfattelse, at udvalget ikke umiddelbart kunne udtale sig om det juridiske problem om, hvorvidt De Forenede Nationer kan fremsætte erstatningskrav overfor en stat for overlast, som dets repræsentanter har lidt under udøvelsen af deres hverv. Udvalget enedes til slut om en resolutionstekst, hvorved spørgsmålet forelægges Den mellemfolkelige Domstol i Haag til udtalelse. Denne resolution vedtoges enstemmigt af forsamlingen den 3. december 1948.

Resolutionen fremhæver indledningsvis, at den række tragiske hændelser, som De Forenede Nationers repræsentanter i den senere tid har været genstand for under udøvelsen af deres pligter, har gjort spørgsmålet om at sikre disse repræsentanter beskyttelse og erstatning særlig aktuelt, samt at det er ønskeligt, at generalsekretæren kan optræde på den mest virkningsfulde måde for at opnå sådan erstatning. De domstolen forelagte spørgsmål har følgende ordlyd:

»I. I tilfælde af, at en repræsentant for De Forenede Nationer under udøvelsen af sine pligter kommer til skade under omstændigheder, der medfører statsansvar, er De Forenede Nationer da som en organisation berettiget til at fremsætte et internationalt krav mod den ansvarlige *de jure* eller *de facto* regering for at opnå den erstatning, der